

Publicerad 2006-10-22 13:58 av Michaela Dutius

Till en vän som nu kan gå

Monica

Med ditt blida leende
likt en solstråles försynta lek
över prasslande fjolårsblad
fick du mig alltid att tänka på
den spröda blåsippan
så ömtålig - och ändå så stark

Så stark att den trotsat täcket av gammalt ris
och den plötsliga frostnattens kyla
så ömtålig med sin späda stängel
och sina florstunna himmelsblå blommor
-står den där
stilla försynt
upptäcks bara av den
som stannar till ett ögonblick
och böjer sig ner

Din ljusa blick med ett dunkel i botten
förde mina tankar
till den trolska skogstjärnen
som utmanar med sin gåtfullhet

Din dröm - som bar dig genom tunga dagar
\'en gång ska jag stå igen
flytta mina fötter av egen kraft\'
-drömmen som aldrig dog
drömmen - som gjorde dig så stark och levande
alltid gav dig mod till ytterligare en dag

och som nu burit dig
bortom den disiga horisonten
bortom omöjligheterna
in i det land där drömmar blir sanna....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Michaela Dutius med Poeter.se id #2647 innehar upphovsrätten